

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας: Εάν θέλουμε να έλθουμε στη Βασιλεία των Ουρανών, πρέπει να ακολουθήσουμε την οδό της αγάπης

[gallery]

Την Πέμπτη της πρώτης εβδομάδας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, στις 10 Μαρτίου 2011, ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας τέλεσε Μεγάλο Απόδειπνο με τον Μεγάλο Κανόνα του Αγίου Ανδρέα Αρχιεπισκόπου Κρήτης στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων θλιβομένων η χαρά της Μόσχας.

Επίσης συμμετείχαν ιερέας Δημήτριος Αγκέγιεφ, βοηθός του Προέδρου του ΤΕΕΣ, ιερέας Δημήτριος Σιζονένκο, τελών χρέη Γραμματέα του ΤΕΕΣ επί των διαχριστιανικών σχέσεων, κληρικοί στελέχη του ΤΕΕΣ, κληρικοί του Ναού.

Μετά το πέρας του Κανόνα ο Μητροπολίτης Ιλαρίωνας κήρυξε τον θείο λόγο, όπου ανέλυσε την αρετή της αγάπης, η οποία αναφέρεται στην ευχή του Οσίου Εφραίμ του Σύρου.

Σύμφωνα με τον Ιεράρχη, πολλές φορές ακούμε αυτή τη λέξη ή παράγωγα αυτής σε διάφορους συνδυασμούς: το αγαπημένο βιβλίο, ο αγαπημένος ηθοποιός, το αγαπημένο πιάτο, αγαπητός, αγαπάμε το σκι κλπ.

Είναι φυσικό να αγαπάμε τους ανθρώπους, οι οποίοι είναι συμπαθητικοί και αξιαγάπητοι, μας βοηθάνε και μας αγαπάνε, στην υποστήριξη των οποίων ελπίζουμε. «Ο Κύριος μιλάει στους ανθρώπους για μια εντελώς διαφορετική αγάπη, την οποία αποκάλυψε στο ανθρώπινο γένος. Και όταν ακούμε στην Καινή Διαθήκη ότι ο Θεός *αγάπη* *εστίν* (Α Ιω. 4. 8), αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή την αποκάλυψη έφερε στη γη ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, διότι Αυτός είναι ο Ενανθρωπήσας Θεός, ο Οποίος φανέρωσε στον κόσμο και σε κάθε άνθρωπο την αγάπη του Θεού. Αυτή η αγάπη είναι θυσιαστική, δεν αναζητεί ανταπόδοση και επεκτείνεται μέχρι την προθυμία να πεθάνει για χάρη του αγαπημένου ανθρώπου. Αυτή την αγάπη μας διδάσκει ο Χριστός, και αυτή την αναζητάμε από τον Θεό στην ευχή του Οσίου Εφραίμ του Σύρου», τόνισε ο Ιεράρχης.

Είμαστε πολύ μακριά από αυτή την αγάπη, αλλά καταλαβαίνουμε ότι την έχουμε ανάγκη παντού και πουθενά. Ωστόσο ακόμα και σε μια οικογένεια δεν είναι πάντοτε που επικρατεί η αγάπη. Διατί δε

μπορούμε να ζούμε αρμονικά και ειρηνικά ακόμα και με τους οικείους μας, αλλά ερχόμαστε σε συγκρούσεις; Ο λόγος είναι ότι το φυσικό μας συναίσθημα αναμιγνύεται με τα ανθρώπινα πάθη, τα οποία έρχονται σε σύγκρουση με το φυσικό συναίσθημα της αγάπης, το οποίο πρέπει να τρέφουμε μέσα στις καρδιές μας απέναντι στους οικείους μας.

Στην αγάπη, όπως ισχυρίζεται ο Πρόεδρος του ΤΕΕΣ, αντιτάσσεται ο εγωισμός. Ένας άνθρωπος εγωκεντρικός δεν είναι σε θέση να αγαπά. Αυτός αγαπά τον εαυτό του τόσο υπερβολικά, ώστε δεν βρίσκεται στην καρδιά του η θέση για κανένα άλλο. Ένας εγωιστής είναι ανίκανος να προσφέρει θυσία, αυτός μπορεί να αγαπά μόνο όταν πρόκειται για το δικό του συμφέρον ή τουλάχιστον δε συγκρούεται με τα δικά του συμφέροντα. Δεν είναι η αγάπη αυτή, για την οποία μας έδωσε εντολή ο Κύριος.

Όταν αγαπάμε έναν άνθρωπο, πρέπει να καταλαβαίνουμε ότι αυτός παραμένει ελεύθερος. Η επιβολή του δικού σου αισθήματος στον άλλο είναι απαράδεκτη, διότι αυτή η αγάπη γίνεται βάρος για όσους αγαπούμε.

Είναι μεγάλη η τέχνη του αγαπάν τους άλλους, τηρώντας τη χρυσή τομή, η οποία είναι επιβεβλημένη για να έχουμε αρμονία και ειρήνη. Είναι σημαντικό να μη μένουμε αδιάφοροι, αλλά και να μη γίνουμε ζηλότυποι, να αγαπάμε, αλλά να μην επιβάλουμε το συναίσθημά μας, ώστε η αγάπη αυτή, την οποία τρέφουμε απέναντι στους γύρω μας, να αποτελεί για αυτούς πηγή χαράς και όχι ανησυχίας.

Η αγάπη πρέπει να είναι θυσιαστική, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι πρέπει τα δικά μας συμφέροντα να τοποθετούμε κάτω από τα συμφέροντα του άλλου. Και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία στην οικογενειακή ζωή.

Εάν δε μπορούμε να αγαπάμε ανθρώπινα και χριστιανικά τους οικείους μας: συγγενείς, μέλη της οικογένειας, τι νόημα έχει να μιλάμε για τους συναδέλφους μας στη δουλειά, και όσους συναντάμε στη βιοτική μας πορεία; Πόθεν θα βρούμε η αγάπη για αυτούς; Δε μπορούμε να αγαπάμε ίσια όλους τους ανθρώπους, διότι όλοι εμείς έχουμε δικές μας συμπάθειες και αντιπάθειες, ενώ ο Κύριος μας διδάσκει να αγαπάμε όχι μόνο όσους αγαπάνε εμάς, αλλά και όσους μας μισούν (πρβλ. Ματθ. 5. 44). Αυτό είναι το κατόρθωμα, στο οποίο καλούνται οι χριστιανοί, και το οποίο τους ξεχωρίζει από τους μη χριστιανούς.

Πρέπει να ζούμε ακολουθώντας τον νόμο της αγάπης, διότι αυτόν ακολουθεί ο Θεός. Εάν θα μας αντιμετώπιζε τον καθένα όπως έπρεπε και όπως το αξίζουμε, εάν η αγάπη Του ευρίσκεται σε άμεση αναλογία με τις πράξεις μας, θα ήταν ένας άλλος Θεός από Εκείνο, στον Οποίο πιστεύουμε.

Η αγάπη μας προς τους πλησίον πρέπει να είναι όπως η αγάπη του Θεού προς εμάς. Για να αποκτήσουμε αυτή την αγάπη πρέπει να αγωνιζόμαστε συνέχεια. Χρειάζεται όμως και μια ιδιαίτερη θεία δύναμη, χωρίς την οποία δε θα μπορέσουμε να αγαπάμε τους εχθρούς.

Γνωρίζουμε ότι πολλοί μάρτυρες πηγαίνουν στον θάνατο με χαρά, προσευχόμενοι για τους εχθρούς τους και μιμούμενοι έτσι τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Δεν το κάνουν με το ζόρι, αλλά οι καρδιές τους φλογίζονταν από αγάπη προς τον Θεό και τους πλησίον, και επομένως οι εχθροί τους δεν τους προκαλούσαν μίσος. Με αυτή την προσευχή στο στόμα και την αγάπη στην καρδιά, πορεύονταν προς την εκτέλεση, ώστε αμέσως μετά την διακοπή της επίγειας τους ζωής να αρχίσει η αιώνια ζωή, διαποτισμένη με αγάπη, ασυγκρίτως μεγαλύτερη από ο, τι η ζωή του χριστιανού εδώ, στη γη.

Όταν ο άνθρωπος μεταβαίνει στον άλλο κόσμο, συναντάει τον Θεό. Για καθένα από μας αυτή η συνάντηση με τον Θεό θα είναι εκείνη η Φοβερά Κρίση, για την οποία μας υπενθυμίζει συνέχεια η Εκκλησία και στην οποία ανατρέξαμε την παραμονή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Δεν πρόκειται για Κρίση της δικαιοσύνης, αλλά για Κρίση της αγάπης.

Ο Θεός αγαπά καθένα με την πατρική αλλά ταυτόχρονα και με τη μητρική αγάπη. Αυτή η τρυφερή αγάπη δεν παύει ποτέ και πρέπει ακατάπαυστα να ευχαριστούμε τον Θεό για την αγάπη Του αυτή και να διδασκόμαστε ταυτόχρονα αυτή την αγάπη.

Η αγάπη συνδέεται στενά με άλλες αρετές, τις οποίες ζητάμε στην ευχή του Οσίου Εφραίμ του Σύρου, όπως η σωφροσύνη, η ταπεινοφροσύνη και η υπομονή. Χωρίς αυτά δεν νοείται η πραγματική αγάπη, η οποία αποτελεί την κορωνίδα αυτών των αρετών. Στο σύγγραμμά του για τις κακές και τις αρετές ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος αναπαριστάνει την ανάβαση στον Θεό με μορφή της κλίμακας, της οποίας κάθε σκαλοπάτι είναι και μια αρετή. Συνολικά έχει τριάντα τρία σκαλοπάτια το υψηλότερο των οποίων είναι η αγάπη, η βασίλισσα όλων των αρετών.

Εν κατακλείδι ο Σεβασμιώτατος κ. Ιλαρίων είπε: «Εκτός αγάπης δεν υπάρχει μια άλλη οδός προς τη Βασιλεία των Ουρανών. Όλοι πρέπει να ανεβούμε την πνευματική κλίμακα και δε θα μπορέσουμε να φτάσουμε στον προορισμό μας, έως ότου φτάσουμε στο υψηλότερο σκαλοπάτι. Αυτός είναι ο λόγος να ζητήσουμε από τον Θεό αγάπη, η οποία θα μας ανοίξει τις πόρτες των ανθρώπινων καρδιών και τις πύλες του Βασιλείου των Ουρανών. Αμήν».